

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Cdo/102/2023
Identifikačné číslo spisu:	6110214378
Dátum vydania rozhodnutia:	25.06.2025
Meno a priezvisko:	Mgr. Peter Melicher
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:6110214378.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Petra Melichera a členov senátu JUDr. Martina Vladíka a JUDr. Denisa Vékonyho, v spore žalobcu: I. D., narodený XX. K. XXXX, J. J., C. Q. XXXX/XXX, zastúpený advokátom JUDr. Milošom Barancom, so sídlom Banská Bystrica, Majerská cesta 96, proti žalovanému: P. X., narodený XX. C. XXXX, Y. J. XXX, zastúpený advokátom JUDr. Jánom Krnáčom, so sídlom Zvolen, Nám. SNP 70/36, za účasti intervenienta na strane žalovaného: UNIQA poisťovňa, a.s., so sídlom Česká republika, Praha 6, Evropská 136/810, IČO: 49 240 480, o zaplatenie 31.812 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 20C/113/2010, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 12. januára 2022 sp. zn. 13Co/205/2019, takto

rozhodol:

V dovolacom konaní ako s intervenientom na strane žalovaného p o k r a č u j e s právnym nástupcom pôvodného intervenienta a to, UNIQA poisťovňa, a.s., so sídlom Česká republika, Praha 6, Evropská 136/810, IČO: 49 240 480.

Dovolanie z a m i e t a.

Žalovaný a intervenient na jeho strane majú každý právo na náhradu trov dovolacieho konania voči žalobcovi.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Banská Bystrica (ďalej aj „okresný súd“, alebo „súd prvej inštancie“, resp. „prvoinštančný súd“) rozsudkom zo dňa 09. júna 2016 č. k. 20C/113/2010-606 zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi istinu v sume 31.812 eur s úrokom z omeškania 9 % od 18. 01. 2013 až do zaplatenia, trovy konania vo výške 9.636,11 eur na účet právneho zástupcu žalobcu, a to všetko v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti rozhodnutia. Žalovaný bol tiež zaviazaný zaplatiť na účet Okresného súdu Banská Bystrica súdny poplatok v sume 1.908,50 eur, v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti rozhodnutia. Ďalej žalovaný bol zaviazaný zaplatiť na účet Okresného súdu Banská Bystrica trovy štátu v sume 1.480,92 eur, v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti rozhodnutia. Záverom bola žaloba v časti úroku z omeškania od 01. 07. 2010 do 17. 01. 2013 zamietnutá.

2. Pri svojom rozhodnutí vyšiel súd prvej inštancie zo skutkových záverov zistených vyhodnotením vykonaného dokazovania a ich posúdenia podľa §§ 420 ods. 1, 441, 444 a 106 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Uviedol, že žalobca si uplatnil náhradu škody za sťaženie spoločenského uplatnenia (ďalej len „náhrada SSÚ“) za diagnózu neplodnosť, ktoré poškodenie zdravia utrpel v dôsledku dopravnej nehody zavinennej žalovaným ako vodičom motorového vozidla. V konaní boli preukázané všetky predpoklady vzniku zodpovednosti žalovaného v zmysle § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka a to protiprávny úkon, t. j. spôsobenie dopravnej nehody, ktorým došlo k vzniku škody u žalobcu, nesporná bola príčinná súvislosť medzi protiprávnym úkonom a škodou ako aj preukázané zavinenie. Voči žalovanému bolo vedené trestné stíhanie pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, 2 písm. a) Trestného zákona, ktoré bolo podmienene zastavené. Súd mal tiež za to, že v konaní nebolo preukázané, že nehodu zaviniť žalobca, a to s poukazom na výsluch znalca a vykonaný znalecký posudok v trestnom konaní. Pri určení výšky priznanej náhrady SSÚ súd prvej inštancie vychádzal z lekárskeho posudku o bolestnom a sťaženi spoločenského uplatnenia, kde sťaženie spoločenského uplatnenia podľa položky č. 320b1 počtom bodov 1200 zvýšených podľa § 10 ods. 4 zákona na sumu 1200 bodov spolu 2400 bodov s tým, že bola odpočítaná položka č. 320a počet bodov a navýšenie bodov mínus 200 a teda celkový počet bodov 2200. Súd pritom vychádzal z celkového počtu bodov, ktorým sa ohodnotilo sťaženie spoločenského uplatnenia v lekárskom posudku s poukazom na § 7 a § 8 zákona č. 437/2004 a pokiaľ došlo v zmysle § 10 ods. 4 k zvýšeniu až na dvojnásobok, mal za to, že je to v súlade vzhľadom na obmedzenie a poškodenie zdravia u žalobcu v súvislosti s dopravnou nehodou vzhľadom na vek, ktorý mal v čase dopravnej nehody ako aj na skutočnosť, že v čase dopravnej nehody nemal deti a že ide o stav, tak ako vyplynulo z uvedenia znalcov, ktorý v budúcnosti nie je možné zlepšiť žiadnym liečebným postupom. Súd priznal žalobcovi aj úrok z omeškania podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, a to dňom nasledujúcim po doručení znaleckého posudku, z ktorého sa žalovaný dozvedel o základe i výške nároku.

3. Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom zo dňa 12. januára 2022 sp. zn. 13Co/205/2019 vyššie uvedený rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým prvoinštančný súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi istinu vo výške 31.812 eur s úrokom z omeškania 9 % od 18. 01. 2013 do zaplatenia a trovy konania vo výške 9.636,11 eur na účet právneho zástupcu žalobcu, v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti rozhodnutia zmenil tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi istinu vo výške 5.000 eur spolu s úrokom z omeškania 9 % od 18. 01. 2013 až do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku a vo zvyšku žalobu zamietol (výrok I.), žalovanému voči žalobcovi priznal nárok na náhradu trov prvoinštančného konania v rozsahu 68,60 %, o výške ktorej rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením (výrok II.), žalovanému voči žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 68,60 %, o výške ktorej rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením (výrok III.), vo výroku, ktorým prvoinštančný súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť na účet Okresného súdu Banská Bystrica súdny poplatok vo výške 1.908,50 eur, v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku a vo výroku, ktorým uložil žalovanému povinnosť zaplatiť na účet Okresného súdu Banská Bystrica trovy štátu vo výške 1.480,92 eur, v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku, rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a v uvedenom rozsahu vrátil vec prvoinštančnému súdu na ďalšie konanie (výrok IV.) a nakoniec rozhodol, že výrok rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým bola žaloba v časti úroku z omeškania od 01. 07. 2010 do 17. 01. 2013 zamietnutá, zostáva nedotknutý (výrok V.).

4. Odvolací súd na odôvodnenie svojho rozhodnutia uviedol, že uplatnený nárok žalobcu na priznanie náhrady SSÚ je právom majetkovej povahy a ako taký podlieha premlčaniu, a to v lehote podľa § 106 ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého právo na náhradu škody nie je limitované objektívnou premlčacou dobou a premlčí za dva roky odo dňa, keď sa poškodený dozvie o škode a o tom, kto za ňu zodpovedá. Poškodený sa o škode určitého druhu dozvie až vtedy, keď spozná jej rozsah do takej miery, aby mohol svoj nárok presne vyčíslieť a uplatniť na súde. Pre posúdenie začiatku premlčacej doby pri nároku na sťaženie spoločenského uplatnenia, tak v danom prípade je rozhodujúcim okamžik, kedy sa po liečení ustálil zdravotný stav poškodeného natoľko, že bolo známe, či a v akom rozsahu došlo k sťaženiu spoločenského uplatnenia. Pri určení výšky náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia sa vychádza z

celkového počtu bodov, ktorým sa sťaženie spoločenského uplatnenia ohodnotilo v lekárskom posudku. Za deň, kedy sa poškodený dozvie o nároku na náhradu škody za sťaženie spoločenského uplatnenia, s prihliadnutím na to, že už predtým vedel, kto za ňu zodpovedá, v zmysle § 106 ods. 1 Občianskeho zákonníka je potrebné považovať deň, kedy sú preukázateľné nepriaznivé trvalé následky pre životné úkony poškodeného, a to pre jeho životné a spoločenské uplatnenie, t. j. kedy došlo k ustáleniu zdravotného stavu žalobcu a kedy je možné objektívne urobiť bodové ohodnotenie sťaženia spoločenského uplatnenia. V tomto zmysle odvolací súd vyhodnotil námietku odvolateľky o nesprávnom právnom posúdení ňou vznesenej námietky premlčania ako dôvodnú. Žalobca v priebehu konania zmenil žalobný petit podaním zo dňa 29. 01. 2013 v tom zmysle, že oproti sume 5.000 eur v zmysle zmeneného petitu žaloby žiadal, aby mu žalovaný uhradil sumu 31.812 eur, čím žalobu zmenil až po uplynutí dvojročnej subjektívnej premlčacej doby vyplývajúcej z § 106 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ktorá začala plynúť od júla 2010 (t. j. od vtedy od kedy možno považovať zdravotný stav žalobcu v zmysle znaleckého posudku č. 54/2014, vypracovaného Inštitútom forenzných medicínskych expertíz s. r. o. za ustálený) a uplynula v júli 2012, čo vzhľadom na uvedené znamená, že nebolo možné premlčané právo na zaplatenie sumy prevyšujúcej sumu 5.000 eur (26.812 eur) žalobcovi priznať. Z uvedených dôvodov odvolací súd odvolaním odvolateľky napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 5.000 eur spolu s úrokom z omeškania a vo zvyšku (pokiaľ ide o sumu 26.812 eur) žalobu zamietol. O trovách prvoinštančného a odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa pomeru úspechu strán v spore.

5. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalobca (ďalej aj ako „dovolateľ“) a to z dôvodov uvedených v § 420 písm. f) a v § 421 ods. 1 písm. a) a b) CSP a navrhol, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu vo výroku I. a v súvisiacich výrokoch II. a III. zrušil a vec vrátil na nové konanie.

6. Uplatnený dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) dovolateľ vymedzil tak, že v predmetnom spore bol predchádzajúcim rozsudkom odvolacieho súdu zo dňa 09. 05. 2017 č. k. 13Co/142/2017-697 rozsudok prvej inštancie o povinnosti zaplatiť žalobcovi istinu 31.812 eur s úrokom z omeškania 9 % od 18. 01. 2013 do zaplatenia potvrdený. Na dovolanie žalovaného bol tento rozsudok odvolacieho súdu rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní sp. zn. 5Cdo127/2018 dňa 24. 09. 2019 zrušený a vec vrátená odvolaciemu súdu na nové konanie. Dôvodom zrušenia bola vyslovene len procesná chyba odvolacieho súdu, keď tento neoznámil žalovanému, napriek jeho žiadosti, kedy bude verejne vyhlásený rozsudok vo veci samej. Rozsudok odvolacieho súdu bol zrušený a vec vrátená na nové konanie len z dôvodu potreby nápravy procesnej chyby súdu druhej inštancie. Napriek tomu, že v čase vydania nového rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorému smeruje žalobca svoje dovolanie bol skutkový a právny stav veci nezmenený a neexistoval žiadny dôvod k tomu, aby odvolací súd rozhodol inak, odvolací súd novým rozsudkom zo dňa 12. 01. 2022 sp zn. 13Co/205/2019 inak rozhodol, čím spôsobil narušenie právnej istoty účastníkov konania a zároveň zasiahol takýmto procesným spôsobom do práva žalobcu na spravodlivý proces.

7. Prípustnosť a dôvodnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a) a b) CSP dovolateľ odôvodnil tým, že odvolací súd vo svojom predchádzajúcom, potvrdzujúcom, rozsudku zo dňa 09. 05. 2017, oprel svoje rozhodnutie vo veci posúdenia námietky premlčania a úpravy petitu žaloby aj o rozhodnutia Najvyššieho súdu ČSR, uverejnené v zbierke rozhodnutí pod č. R 38/1975 a v zbierke rozhodnutí pod č. R 28/1970. Ten istý odvolací súd však následne vo svojom napádanom pozmeňujúcom rozsudku zo dňa 12. 01. 2022, už uvedené rozhodnutia Najvyššieho súdu ČSR úplne ignoroval, pričom však argumentoval, bez bližšieho odôvodnenia, iným rozhodnutím a to uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 28. 09. 2010 sp. zn. 6Cdo/99/2010, ktoré pojednáva o zmene žaloby. Toto rozhodnutie nerieši vo svojej podstate problematiku premlčania, ani začiatok premlčacej doby, ani jej plynutie a ani okamih uplatnenia nároku v súvislosti s uplynutím premlčacej doby. V uvedenej veci sa len rieši, čo sa považuje za zmenu žaloby, avšak v danom prípade súd neriešil prípad, žeby došlo k rozšíreniu žalobného návrhu z dôvodu, že žalobou uplatnený nárok bol v priebehu súdneho konania špecifikovaný súdnoznaleckým posudkom a na základe tohto posudku žalobca svoj petit upravil. Odvolací súd sa teda vo veci posúdenia právnej otázky premlčania nároku na náhradu škody na zdraví a vo veci posúdenia zmeny žaloby odklonil vo

svojom napadnutom rozsudku od rozhodnutí Najvyššieho súdu ČSR uverejnených v zbierke rozhodnutí pod č. R 38/1975 a v zbierke rozhodnutí pod č. R 28/1970. Z rozhodnutia R 38/1975 vyplýva, že ak nárok na náhradu škody tvorí nedeliteľný celok, začína premlčacia lehota bežať len vtedy, keď sa poškodený dozvie o celej škode. Pri úvahe o tom, kedy sa poškodený dozvedel o škode je potrebné vychádzať z preukázanej vedomosti poškodeného o vzniknutej škode, nie len z jeho predpokladanej vedomosti o škode. Z rozhodnutia R 28/1970 vyplýva, že určenie výšky nároku na náhradu za bolesť a za sťaženie spoločenského uplatnenia je závislé na znaleckom posudku. Odvolací súd tieto rozhodnutia pri svojom novom rozhodnutí nezobral vôbec do úvahy a ani sa so závermi z nich vyplývajúcimi žiadnym spôsobom nevysporiadal. Podľa dovolateľa sa odvolací súd odklonil aj od ďalších rozhodnutí dovolacieho súdu, ktorými dovolací súd v minulosti riešil problematiku premlčania pri náhrade škody za bolestné a sťaženie spoločenského uplatnenia, konkrétne od rozhodnutí sp. zn. 3Cdo/146/2010 a 3Cz 16/78. Odvolací súd vôbec nezobral do úvahy, že žalobca v čase podania žaloby nemal a nemohol mať vedomosť o presnej výške škody na zdraví za diagnózu neplodnosť, nakoľko mu ošetrojúci lekár nevykonával obodovanie a vyčíslenie nároku, zdôvodňujúc aj tým, že táto diagnóza nie je uvedená v sadzbách na obodovanie pre náhradu za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia. Žalobca mal k dispozícii len odborné vyjadrenie na určenie náhrady č. 137/2009 vypracované C.. D. S. W., kde však bolo v súvislosti s úrazom semenníkov obodovanie vykonané len na položku 302a - Atrofia ľavého semenníka, teda absentovalo obodovanie diagnózy - neplodnosť. Žalobca teda nevedel v danom čase, aká je výška jeho nároku za neplodnosť, mal vedomosť len o tom, kto za škodu zodpovedá a mal vedomosť o tom, že by mu mohol nárok na náhradu aj za túto novú diagnózu patriť. Bolo zrejmé, že výška nároku môže byť stanovená jedine znaleckým posudkom, ktorý mal výšku nároku v rámci súdneho konania špecifikovať. Fakticky a objektívne sa teda žalobca dozvedel o celej výške škody až momentom, kedy ním žiadaný a navrhovaný znalecký posudok bol vyhotovený a jemu doručený. Svoj nárok z titulu náhrady škody na zdraví tak riadne uplatnil a to podaním žaloby zo dňa 01. 07. 2010 /teda ihneď ako sa o diagnóze dozvedel/. Zo samotného návrhu vyplývalo, že žalobca si uplatňuje nárok náhrady škody na zdraví - bolestné a sťaženie spoločenského uplatnenia, pričom ako najzávažnejší následok je v žalobe uvedená diagnóza neplodnosť. Žalobca si teda riadne svoj nárok z uvedeného právneho dôvodu uplatnil a to podaním predmetnej žaloby, ktorá bola podaná pred uplynutím premlčacej doby, pričom si ani nemusel uplatniť konkrétnu finančnú čiastku, ak navrhol na určenie výšky znalecké dokazovanie. To žalobca navrhol už v písomnej žalobe za účelom špecifikácie uplatneného nároku a nemohol ovplyvniť, že konajúci súd znalca ustanovil až dňa 15. 08. 2012 a samotný znalecký posudok C.. C. J. bol vypracovaný až dňa 20. 12. 2012. Právny dôvod uplatneného nároku žalobca následne opakovane špecifikoval ako na pojednávaniach vo veci, tak aj v listinných vyjadreniach, pričom sa jednalo stále o ten istý nárok. Úprava petitu po vyhotovení znaleckého posudku, tak ako ju vykonával žalobca, sa má považovať len za zosúladenie uplatneného nároku s výsledkom znaleckého dokazovania /teda za špecifikáciu nároku/ a nie za zmenu žaloby, ktorá by mala vplyv na premlčanie. Žalobca nie je povinný v žalobe úplne presne špecifikovať výšku nároku na náhradu škody, ak v žalobnom návrhu určí, čoho sa domáha a na základe akého právneho dôvodu, pričom na presnú špecifikáciu nároku navrhuje vykonať dôkaz, vyžadujúci si odborné posúdenie, teda znalecký posudok. Na podporu svojich tvrdení poukázal žalobca na nález Ústavného súdu Českej republiky ÚS 3367/13 zo dňa 22. 05. 2014. Túto právnu otázku, teda či špecifikácia nároku žalobcom, vykonaná v zmysle záverov zo súdom nariadeného znaleckého posudku, je zmenou žaloby, ktorá by z procesného hľadiska mala vplyv na premlčanie alebo sa jedná len o špecifikáciu výšky už riadne uplatneného nároku, je nutné jednoznačne dovolacím súdom vyriešiť. Táto právna otázka nebola v doterajšej rozhodovacej praxi dovolacieho súdu riešená, pričom práve na základe tohto právneho posúdenia závisí v danej veci rozhodnutie súdu o vznesenej námietke premlčania.

8. Nakoniec dovolateľ uviedol, že podľa neho mal odvolací súd vyhodnotiť vznesenú námietku premlčania tak, že bola vznesená v rozpore s dobrými mravmi. Nemôže byť podľa neho v súlade s dobrými mravmi, ak sa vyhovie námietke premlčania v takomto prípade, keď si žalobca nárok na náhradu škody uplatnil a v súdnom konaní sa len „čakalo“, na záver znaleckého posudku, ktorý výšku nároku mal určiť. Okrem toho intervenient je poisťovňou, ktorá je určená na to, aby plnila nároky za poistené osoby, pričom v tomto prípade je nárok jednoznačne daný a intervenient by nemal mať akýkoľvek dôvod tento nárok nevyplatiť a to aj v prípade, ak by bol premlčaný, nakoľko premlčanie

nároku neznamená, že nárok zanikol, ale znamená len to, že súd ho v konaní neprizná.

9. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) predtým, ako pristúpil k preskúmaniu veci na základe dovolania žalobcu z obchodného registra zistil, že pôvodný intervenient na strane žalovaného UNIQA poisťovňa, a. s., so sídlom Bratislava 27, Lazaretská 15, IČO: 00 653 501 zanikol v dôsledku zlúčenia so spoločnosťou UNIQA pojišťovna, a.s., so sídlom Česká republika, Praha 6, Evropská 136/810, IČO: 49 240 480 a dňom 09.02.2022 bol vymazaný z obchodného registra.

10. Podľa § 438 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“) na konanie na dovolacom súde sa primerane použijú ustanovenia o konaní pred súdom prvej inštancie, ak zákon neustanovuje inak.

11. Procesnú subjektivitu má ten, kto má spôsobilosť na práva a povinnosti; inak len ten, komu ju zákon priznáva (§ 61 CSP). Ak strana nemá procesnú subjektivitu, súd konanie zastaví (§ 62 CSP). Ak strana zanikne počas konania skôr, ako sa konanie právoplatne skončilo, súd rozhodne, že v konaní pokračuje s jej právnym nástupcom. Ak právneho nástupcu niet, súd konanie zastaví (§ 64 CSP).

12. V zmysle vyššie uvedeného dovolací súd rozhodol podľa § 64 v spojení s § 438 ods. 1 CSP o pokračovaní v dovolacom konaní s právnym nástupcom pôvodného intervenienta na strane žalovaného tak, ako vyplýva z výroku tohto uznesenia.

13. Následne dovolací súd po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v súlade s § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP), preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalobcu nie je dôvodné.

14. Dovolateľ vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania v prvom rade z ustanovenia § 420 písm. f) CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

15. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP treba taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov v tom - ktorom konkrétnom konaní, pričom miera tohto porušenia znamená porušenie práva na spravodlivý proces; jeho súčasťou je aj náležité odôvodnenie rozhodnutia (pozri rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 559/2018, sp. zn. III. ÚS 47/2019, alebo rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo/140/2019, sp. zn. 4Cdo/120/2019 a pod.). Takýto nesprávny procesný postup súdu môže spočívať predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

16. V danom prípade videl dovolateľ naplnenie uplatneného dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP v tom, že odvolací súd napadnutým rozsudkom rozhodol inak (zmenil rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým bola žalovanému uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi istinu 31.812 eur s úrokom z omeškania 9 % od 18. 01. 2013 do zaplatenia) ako vo svojom predchádzajúcom rozhodnutí (kedy v tejto časti rozsudok prvoinstančného súdu potvrdil), a to bez toho, aby došlo k zmene skutkového alebo právneho stavu veci a predchádzajúce rozhodnutie odvolacieho súdu bolo dovolacím

súdom zrušené a vec vrátená na ďalšie konanie len z dôvodu procesného pochybenia odvolacieho súdu, ktorý napriek výslovnej žiadosti žalovaného neupovedomil o mieste a čase vyhlásenia svojho rozhodnutia.

17. Dovolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že odvolací súd sa žalobcom namietaného nesprávneho procesného postupu nedopustil. Ako vyplýva aj z nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 46/2013, publikovanom v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu SR č. 44/2013 Zb. Us.: „Pre odvolací súd nevyplýva z § 226 OSP jeho viazanosť vlastným právnym názorom. Teda odvolací súd svoj skorší záväzný právny názor môže (napr. aj pod vplyvom záväzného právneho názoru ústavného súdu vysloveného v konaní podľa čl. 127 ods. 1 ústavy) zmeniť. Potvrdzuje to aj súdna judikatúra, podľa ktorej odvolací súd nepostupuje v rozpore s procesnými predpismi, ak svoj predchádzajúci vo veci vyslovený právny názor zmení a potvrdí také rozhodnutie súdu prvého stupňa, ktorým tento jeho skorší právny názor nerešpektoval (rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky z 24. októbra 2007 vo veci sp. zn. 28 Cdo 3342/2007). Aj keď zmena skoršieho, pre súd prvého stupňa záväzného právneho názoru odvolacieho súdu, je v zásade nežiaduca, nemožno ju považovať za nepatričnú, predovšetkým s ohľadom na ústavnoprávny princíp nezávislosti sudcu, ktorý je vo všeobecnosti viazaný len zákonom. Opodstatneným dôvodom odlišného právneho názoru môže byť okrem iného ovplyvnenie praxe nižších súdov judikatúrou najvyššieho súdu alebo ústavného súdu.“. Možno poukázať aj na právny názor vyslovený v neskoršom rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 26. apríla 2023 sp. zn. 4Cdo/81/2022, z ktorého vyplýva, že „...v praxi nie je vylúčená situácia, že odvolací súd v zrušujúcom rozhodnutí vysloví určitý právny názor, ktorý súd prvej inštancie následne (povinne) pretaví do svojho rozhodnutia, avšak odvolací súd po podaní odvolania tento svoj vlastný právny názor zmení (bez toho, aby došlo ku skutočnostiam, ako je zmena zisteného skutkového stavu a pod.) a rozhodne inak. Už staršia rozhodovacia prax dovolacieho súdu (R 68/1971) pripustila, aby odvolací súd svoj skorší záväzný právny názor vyjadrený v predchádzajúcom zrušujúcom uznesení zmenil, nakoľko z Občianskeho súdneho poriadku nevyplýva viazanosť vlastným právnym názorom. Keďže ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku ohľadom kasačnej záväznosti rozhodnutí súdov vyššej inštancie sú obsahovo totožné s ustanoveniami v CSP, je táto judikatúra použiteľná aj pre nový procesný kódex. Táto názorová línia sa presadila aj po spoločensko-politických zmenách po r. 1989, a to „predovšetkým s ohľadom na ústavnoprávny princíp nezávislosti sudcu, ktorý je vo všeobecnosti viazaný len zákonom“ (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky 3. septembra 2013 sp. zn. III. ÚS 46/2013). Z týchto dôvodov je a priori vylúčené, aby došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces takým procesným postupom odvolacieho súdu, ktorý po podaní druhého odvolania zmení svoj záväzný právny názor na vec vyslovený v predchádzajúcom zrušujúcom uznesení a to predovšetkým vtedy, ak medzitým dôjde k zmene zisteného skutkového stavu veci, alebo ak si odvolací súd uvedomí, že by nebolo legitímne a ústavne akceptovateľné, aby zotrval na právnom názore, o nesprávnosti ktorého sa medzitým presvedčil.“.

18. Vzhľadom na uvedené, je zrejmé, že odvolací súd nie je pri svojom rozhodovaní viazaný právnym názorom na vec, ktorý vyslovil vo svojom predchádzajúcom rozhodnutí, tento môže v neskoršom rozhodnutí zmeniť, a to aj bez toho, aby došlo k zmene skutkového alebo právneho stavu veci. Ak takto odvolací súd postupuje, a svoje rozhodnutie riadne odôvodní, nejde o nesprávny procesný postup, ktorým by bolo zasiahnuté do práva strany sporu na spravodlivý proces. Dovolanie žalobcu v tomto smere preto nie je prípustné.

19. Pokiaľ ide o dovolanie žalobcu podľa § 421 ods. 1 písm. a) a b) CSP, v zmysle § 421 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

20. Aby na základe dovolania podaného v zmysle § 421 ods. 1 CSP mohlo byť rozhodnutie odvolacieho súdu podrobené meritórnemu dovolaciemu prieskumu z hľadiska namietaného nesprávneho právneho

posúdenia vecí, musia byť (najskôr) splnené predpoklady prípustnosti dovolania zodpovedajúce niektorému zo spôsobov riešenia tej právnej otázky, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, a tiež podmienky dovolacieho konania, medzi ktoré okrem iného patrí riadne odôvodnenie dovolania prípustnými dovolacími dôvodmi a spôsobom vymedzeným v ustanoveniach § 431 až § 435 CSP. Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení vecí (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie vecí, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

21. Pre všetky procesné situácie, v ktorých § 421 ods. 1 CSP pripúšťa dovolanie, má mimoriadny význam obsah pojmu „právna otázka“ a to, ako dovolateľ túto otázku v dovolaní zadefinuje a špecifikuje. Musí ísť o právnu otázku, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napadnuté dovolaním. Právna otázka, na vyriešení ktorej nespočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu (vyriešenie, ktorej nevedlo k záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu), i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia.

22. Pre právnu otázku, ktorú má na mysli ustanovenie § 421 ods. 1 písm. a) CSP, je charakteristický "odklon" jej riešenia, ktorý zvolil odvolací súd, od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu. Ustálenú rozhodovaciu prax odvolacieho súdu vyjadrujú predovšetkým stanoviská alebo rozhodnutia najvyššieho súdu, ktoré sú (ako judikáty) publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Do tohto pojmu však možno zaradiť aj prax vyjadrenú opakovaně vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu, alebo dokonca aj v jednotlivom, dosiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané (nepublikované) rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili, prípadne tieto názory akceptovali a z hľadiska vecného na ne nadviazali.

23. Žalobca uplatnený dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP vymedzil tak, že odvolací súd sa vo svojom napadnutom rozhodnutí odchýlil od rozhodnutí Najvyššieho súdu ČSR, uverejnených v zbierke rozhodnutí pod č. R 38/1975 a č. R 28/1970 ako aj rozhodnutí najvyššieho súdu sp. zn. 3Cdo/146/2010 a 3Cz 16/78 v právnej otázke premlčania nároku na náhradu SSÚ, konkrétne pri úvahe o tom, kedy sa poškodený dozvedel o škode. Pri tejto úvahe je podľa uvedených rozhodnutí potrebné vychádzať z preukázanej vedomosti poškodeného o vzniknutej škode, nie len z jeho predpokladanej vedomosti o škode. Z obsahu dovolania teda vyplýva, že dovolateľ sa usiluje predovšetkým o revíziu záveru o začiatku plynutia subjektívnej premlčacej lehoty tak, že nadobudnutie vedomosti o utrpenej ujme nemožno spájať s vedomím, že sa ustálil zdravotný stav, ale so získaním znaleckého posudku, ktorým je vykonané bodové ohodnotenie sťaženia spoločenského uplatnenia, keďže dovtedy nie je možné nadobudnúť vedomosť o rozsahu majetkovej ujmy určitého druhu, ktorú by bolo možné natoľko objektívne vyčíslieť v peniazoch, aby poškodený mohol uplatniť svoj nárok na súde.

24. Podľa § 106 ods. 1 Občianskeho zákonníka, právo na náhradu škody sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa poškodený dozvie o škode a o tom, kto za ňu zodpovedá.

25. Podľa § 106 ods. 2 Občianskeho zákonníka, sa najneskoršie právo na náhradu škody premlčí za tri roky, a ak ide o škodu spôsobenú úmyselne, za desať rokov odo dňa, keď došlo k udalosti, z ktorej škoda vznikla; to neplatí, ak ide o škodu na zdraví.

26. Pri škode na zdraví sa odškodňujú bolesti poškodeného a sťaženie jeho spoločenského uplatnenia, strata na zárobku, či dôchodku a účelné náklady spojené s liečením (ak nevznikla z poškodenia smrť). Zásadne je potrebné vychádzať z toho, že jednotlivé nároky na náhradu škody na zdraví sú samostatnými nárokmi, u ktorých plynú samostatné premlčacie doby. Počiatok ich behu je stanovený okamihom, kedy sa poškodený dozvie o škode a zodpovednej osobe, a nezávisí teda na tom, či a kedy si poškodený zabezpečí dostatok dôkazov alebo kedy sa vytvorí pre neho priaznivejšia procesná situácia na to, aby skutkové okolnosti, o ktorých má vedomosť, mohol v súdnom konaní preukázať. Jedná sa o tzv. subjektívnu premlčaciu dobu, pričom tzv. objektívna premlčacia doba podľa § 106 ods. 2 Občianskeho

zákonníka sa v prípade nároku na náhradu škody na zdraví neuplatňuje.

27. Odvolací súd správne v danej veci vychádzal z toho, že v prípade uplatneného nároku na náhradu SSÚ za neplodnosť sa žalobca dozvedel o tejto škode na zdraví v čase, kedy sa mu zdravotný stav ustálil a bolo možné objektívne vykonať bodové ohodnotenie sťaženia spoločenského uplatnenia - júl 2010, a kedy mal už aj vedomosť o osobe zodpovednej za vznik škody. Vtedy mu začala bežať subjektívna premľacia doba na uplatnenie nároku na náhradu SSÚ.

28. Rozhodnutie odvolacieho súdu v tomto zmysle je v súlade s citovaným ustanovením § 106 Občianskeho zákonníka, ktorého výklad je daný konštantnou judikatúrou dovolacieho súdu (R9/1986, MCdo/37/2000, 1Cdo/82/2009, 4Cdo/152/2010, 5Cdo/104/2011, 3Cdo/66/2018 alebo 4Cdo/113/2023), z ktorého vyplýva, že poškodený sa o škode spočívajúcej v sťažení spoločenského uplatnenia dozvie v čase, kedy sa po skončení liečby jeho zdravotný stav natoľko ustálil, že bolo zistiteľné, či a v akom rozsahu k sťaženiu jeho uplatnenia v živote a v spoločnosti došlo, a kedy je možné na základe skutkových okolností, ktoré má k dispozícii, objektívne vykonať jeho ohodnotenie (k tomu pozri aj rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 364/2015).

29. Názor dovolateľa, že pre určenie okamihu začatia plynutia premľacej doby práva na náhradu škody na zdraví je potrebné vychádzať z preukázanej vedomosti poškodeného o vzniknutej škode by v podstate umožňoval odkladať začiatok premľacej doby úplne podľa vôle poškodeného do momentu, keď sa rozhodne nechať si vypracovať znalecký posudok na ohodnotenie svojej škody na zdraví. Tým by bol do značnej miery popretý účel premľania ako taký, ktorý spočíva predovšetkým v stimulácii subjektov k včasnému vykonávaniu svojich práv, v limitácii doby, po ktorej sú dlžníci vystavení vynucujúcemu zákroku, a v nastolení právnej istoty, ktorou by sa priečilo neúmerne dlhé pretrvávanie práv a povinností, ktorých preukazovanie po uplynutí dlhšej doby je spojené s určitou mierou spornosti.

30. V rozhodnutí Nejvyššího soudu ČSR R 38/1975, na ktoré žalobca v dovolaní poukázal, sa najvyšší súd vyjadril, že „Pri úvahe o tom, kedy sa poškodený dozvedel o škode (§ 196 ods. 1 O. z.), treba vychádzať z preukázanej vedomosti poškodeného o vzniknutej škode, nie len z jeho predpokladanej vedomosti o tejto škode. Ak nárok na náhradu škody tvorí nedeliteľný celok, premľacia doba začína plynúť až vtedy, keď sa poškodený dozvie o celej škode. Za samostatné nároky na náhradu škody je nutné považovať nároky z dvoch i viacerých oddeliteľných škodových udalostí, a to aj keď ide o opakovanie toho istého porušenia právnej povinnosti medzi tými istými subjektmi (napr. dvoma oddeliteľnými neoprávnenými zásahmi škodcu proti majetku toho istého poškodeného). Z hľadiska premľania nemožno preto považovať nároky za náhradu škôd vznikajúcich a narastajúcich pokračujúcim porušovaním tej istej právnej povinnosti za jediný nedeliteľný nárok na náhradu škody, ktorý by vznikol až po skončení porušovania právnej povinnosti alebo po dovŕšení celkovej škody, ale za samostatné nároky, ku ktorým uplatneniu začína plynúť premľacia doba, len čo sa poškodený o vzniknutých škodách dozvedel.“. Ďalšie rozhodnutie R 28/1970 (sp. zn. 3Cz 13/69 z 24. 06. 1969), na ktoré dovolateľ poukázal, sa týkalo náhrady škody na zdraví spôsobenej za účinnosti Občianskeho zákonníka č. 141/1950, teda ide o rozhodnutie, pri ktorom bola aplikovaná iná právna úprava ako v tomto prípade a okrem toho najvyšší súd v ňom posudzoval otázku náhrady trov konania z pohľadu uplatnenia rôznych zložiek práva na náhradu škody, ktoré sa prejavujú ako samostatné dielčie nároky vyplývajúce z toho istého zodpovednostného vzťahu. V rozhodnutí sp. zn. 3Cz 16/78 zo dňa 20. 04. 1978 Najvyšší súd SSR vyslovil, že „Pojem dozvie sa o škode (§ 106 ods. 1 O. z.) vyjadruje nielen vedomosť poškodeného o protiprávnom úkone alebo o udalosti, ktorou bola škoda spôsobená, ale aj o tom, že vznikla majetková ujma určitého druhu a rozsahu, ktorú možno natoľko objektívne vyjadriť (vyčísliť v peniazoch), aby poškodený mohol svoj nárok na náhradu škody uplatniť aj na súde. Začiatok plynutia subjektívnej doby môže byť rozdielny vo vzťahu k vedomosti poškodeného o škodcovi a k jeho vedomosti o škode.“. Nakoniec v poslednom rozhodnutí, na ktoré poukázal dovolateľ, sp. zn. 3Cdo/146/2010 zo dňa 27. 01. 2011, najvyšší súd uviedol, že „Občiansky zákonník viaže premľanie práva na náhradu škody uplynutím subjektívnej dvojročnej premľacej doby na podmienku vedomosti poškodeného: a/ o škode - majetkovej ujme určitého druhu a rozsahu vyčísľiteľnej v peniazoch do takej miery, aby poškodený mohol svoj nárok na náhradu škody uplatniť aj na súde; b/ o tom, kto za

vzniknutú škodu zodpovedá. Začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby môže byť teda rozdielny vo vzťahu k vedomosti poškodeného o škodcovi a k jeho vedomosti o škode.“.

31. Podľa dovolacieho súdu posúdenie prejednávaneho sporu odvolacím súdom so závermi uvedených relevantných rozhodnutí nijako nekoliduje, keďže sa v nich neuvádza nič, čo by mohlo podporiť záver dovolateľa pre posunutie začiatku premlčacej lehoty až k dovolateľom označovanému okamihu zhotovenia znaleckého posudku. Možno preto uzavrieť, že žalobcom vymedzená právna otázka bola v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu vyriešená a pri riešení tejto otázky sa odvolací súd neodklonil od ustálenej rozhodovacej praxe najvyššieho súdu, naopak je s nimi v súlade. Dovolanie žalobcu je teda v tejto časti síce prípustné, ale nedôvodné.

32. Dovolací súd nakoniec posúdil aj žalobcom uplatnený dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP, kde žalobca právnu otázku, od ktorej vyriešenia záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená formuloval tak, či špecifikácia nároku žalobcom, vykonaná v zmysle záverov zo súdom nariadeného znaleckého posudku, je zmenou žaloby, ktorá by z procesného hľadiska mala vplyv na premlčanie alebo sa jedná len o špecifikáciu výšky už riadne uplatneného nároku.

33. Z obsahu spisu v predmetnom spore vyplýva, že žalobca si žalobou podanou na súde dňa 06. 07. 2010 uplatnil právo na náhradu škody na zdraví v sume 5.000 eur s odôvodnením, že pri dopravnej nehode dňa 13. 06. 2009, ktorú zavinil žalovaný, utrpel mnohopočetné zranenia, ktoré boli zadefinované v odbornom vyjadrení C.. W. č. 137/2009. Oproti týmto zdravotným poškodeniam však žalobcovi od času vyhotovenia uvedeného odborného vyjadrenia pribúdajú ďalšie diagnózy, absolvoval ďalšie operačné zákroky a za najzávažnejší následok nepopísaný ešte v odbornom vyjadrení považuje svoju neplodnosť, ktorá vyplynula z nasledovných vyšetrení. Ďalej žalobca uviedol, že ku dňu podania žaloby nedisponuje znaleckým ocenením náhrad bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia za ďalšie zákroky a diagnózy a nárok si uplatňuje bez opory v nejakom dôkaznom prostriedku s tým, že navrhuje obstaranie znaleckého posudku príslušným znalcom ustanoveným súdom. Na základe tohto znaleckého dokazovania upraví žalobný petit, čo do výšky požadovaného plnenia. Súd prvej inštancie v konaní ustanovil znalca, ktorý dňa 20. 12. 2012 podal znalecký posudok, ktorým obodoval sťaženie spoločenského uplatnenia za poškodenie zdravia žalobcu - neplodnosť na 2200 bodov. Podaním doručeným súdu prvej inštancie dňa 29. 01. 2013 žalobca upravil svoju žalobu tak, že od žalovaného žiada zaplatenie sumy 31.812 eur ako náhrady SSÚ za neplodnosť obodovaného uvedeným znaleckým posudkom na 2200 bodov pri hodnote 1 bodu 14,46 eur a úrok z omeškania z uvedenej sumy vo výške 9 % ročne od 01. 07. 2010 do zaplatenia. Súd prvej inštancie následne uznesením vyhlásenom na pojednávaní dňa 19. 08. 2014 pripustil zmenu žaloby tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi istinu 31.812 eur s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne od 01. 07. 2010 do zaplatenia. Odvolací súd potom v dovolaní žalobcu napadnutom rozsudku uviedol, že uvedené, žalobcom vykonané podaním zo dňa 29. 01. 2013, rozšírenie žalobného petitu je nutné považovať za zmenu žaloby, keď oproti sume 5.000 eur žiadal v zmysle zmeneného petitu žaloby, aby mu žalovaný zaplatil sumu 31.812 eur, a teda žalobu zmenil až po uplynutí subjektívnej dvojročnej premlčacej doby, ktorá začala plynúť od júla 2010 a uplynula v júli 2012. Preto odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie tak, že žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu SSÚ len v sume 5.000 eur s príslušným úrokom z omeškania a nad túto sumu jeho žalobu zamietol.

34. Ako vyplýva z vyššie uvedeného, podanie žalobcu doručené súdu prvej inštancie dňa 29. 01. 2013 nebolo žiadnou špecifikáciou už uplatneného nároku ako tvrdí žalobca, v zmysle detailného opisu, jasného a presného vymedzenia už uplatneného nároku na náhradu SSÚ za neplodnosť žalobcu ale len navýšením už predtým uplatneného nároku zo sumy 5.000 eur na 31.812 eur, teda kvalitatívnou zmenou uplatneného nároku, kedy žalobca požadoval na základe rovnakého skutkového základu viac, než požadoval v pôvodnej žalobe (tu pozri napríklad rozhodnutia sp. zn. 6Cdo/99/2010 z 28. septembra 2010 alebo sp. zn. 6Cdo/29/2010 z 30. novembra 2010).

35. Ak dovolateľ vložil do ním formulovanej dovolacej právnej otázky taký podstatný predpoklad

(tvrdenie), ktorý nie je pravdivý, (prípadne nebol preukázaný), stáva sa takto formulovaná otázka nutne hypotetickou, teda nejde o otázku, od riešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu. Preto bolo potrebné vo vzťahu k tejto otázke dovolanie žalobcu hodnotiť ako neprípustné.

36. Vzhľadom na uvedené, keď dovolanie žalobcu podľa § 420 písm. f) a podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP bolo vyhodnotené ako neprípustné a dovolanie podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP ako prípustné ale nedôvodné, najvyšší súd celé dovolanie žalobcu ako nedôvodné podľa § 448 CSP zamietol.

37. Dovolací súd žalovanému a intervenientovi na jeho strane ako úspešným v dovolacom konaní priznal podľa § 453 ods. 1 s použitím § 255 ods. 1 CSP voči neúspešnému žalobcovi nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu. O výške náhrady trov dovolacieho konania rozhodne podľa § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie v lehote do 60 dní po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

38. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.